

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 8Cob/61/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3620200803  
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 03. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3620200803.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Sopkovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a Mgr. Ivany Šlesarovej v spore žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o, so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s.r.o, so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 36 857 033, proti žalovanému H. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX, o zaplatenie 12 906,82 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 6Cb/6/2020- 135 zo dňa 07. februára 2022, takto

### rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalovanému sa proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

### odôvodnenie:

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške, o ktorej rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, súdny úradník.

1.2 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie popísal skutkové zistenia vo veci: Žalovaný dňa 11.09.2015 požiadal žalobcu o poskytnutie úveru. Pri vyplňaní žiadosti s ním rokoval za žalobcu G. U., svedok, vypočutý v tomto konaní. Žalovaný podpísal predtlačенý formulár „Žiadosť o úver“, v ktorom sú uvedené jeho meno, priezvisko, rodné číslo, kontaktná a trvalá adresa, telefónny kontakt, bankové spojenie, obchodné meno, identifikačné číslo, odbor podnikania, dátum začiatku podnikania, údaje o jeho zápise v živnostenskom registri, adresa miesta podnikania a hrubé ročné príjmy za posledný kalendárny rok. Okrem toho sú v listine vyplnené údaje o požadovanom úvere, čiastka na výplatu podľa nich mala byť 4 000 eur, splatnosť 48 mesiacov, výška splátky 276 eur a nominálna hodnota úveru 13 248 eur. Zaškrtnutím príslušného políčka je určený účel čerpania úveru ako „investičný“ (bez uvedenia, na aký konkrétny investičný zámer majú byť prostriedky použité). Zdrojom kontaktu bol podľa listiny oslovovací list a prílohou žiadosti boli overené kópie osobných dokladov, daňové priznanie na rok 2014 a 2013, živnostenský list a faktúry za posledné 3 mesiace. V spodnej časti predtlačenej listiny sa nachádza vyhlásenie, že „podpisom žiadateľ prehlasuje, že žiada o úver na podnikateľské účely a je si vedomý právnych následkov v prípade nepravdivosti tohto prehlásenia. Listina je podpísaná v R. dňa 11.09.2015. Dňa 11.09.2015 uzavreli žalobca a žalovaný písomnú zmluvu označenú ako „Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX“. Žalovaný je v zmluve označený ako dlžník, pričom je identifikovaný údajmi týkajúcimi sa jeho vtedajšieho podnikania (identifikačné číslo, označenie zápisu

v registri). Predmetom zmluvy bol úver poskytnutý podľa čl. 1.1. zmluvy žalovanému ako dlžníkovi na výkon jeho podnikateľskej činnosti v nominálnej výške 13 248 eur do 8 pracovných dní od doručenia jedného podpísaného rovnopisu zmluvy žalobcovi vrátane všetkých príloh. Dlžník sa úver zaviazal v bode 2.2. zmluvy splatiť v 48 mesačných splátkach po 276 eur podľa splátkového kalendára, ktorý je súčasťou zmluvy. Zmluva umožňovala po splnení záväzkov z nej poskytnúť dlžníkovi ďalší úver vo forme revolvingu (tento nie je predmetom tohto sporu).

V článku 4.1. bola dohodnutá odplata za poskytnutie úveru vo výške 9 248 eur splatná ku dňu poskytnutia úveru. V článku 9.1. sa zmluvné strany dohodli na započítaní vzájomných záväzkov s tým, že ku dňu poskytnutia úveru mal byť uhradený dlžníkovi len rozdiel

v pohľadávkach vo výške 4 000 eur. V bode 12.1. boli dohodnuté sankcie pre prípad omeškania s úhradou splátky úveru o viac ako 15 dní, a to vo forme zmluvnej pokuty vo výške 5% z nominálnej výšky úveru, pričom zmluvná pokuta je splatná do 10 dní od vystavenia penalizačnej faktúry. Pre prípad neuhradenia splátky podľa splátkového kalendára riadne a včas sa v bode 12.3. písm. b) zmluvné strany dohodli na možnosti veriteľa požadovať úhradu všetkých splátok a záväzkov, ktoré sa mali stať splatnými v budúcnosti. Zmluva bola podpísaná žalovaným podľa údajov na jej deviatej strane v W.. Zo splátkového kalendára vyplýva, že žalovaný sa zaviazal splatiť splátky vždy k poslednému dňu v mesiaci počnúc 31.10.2015 a končiac 30.09.2019, vždy po 276 eur. Splátkový kalendár je žalovaným vlastnoručne podpísaný. Podľa prehľadu platieb predloženého žalobcom žalovaný úver vo výške 4 000 eur vyčerpil 17.09.2015, pričom splatil splátky po 276 eur dňa 22.09.2015, 30.11.2015, 31.12.2015, 04.02.2016, 29.02.2016 a ďalej zaplatil sumu 200 eur dňa 29.04.2016, sumu 76 eur dňa 13.05.2016 a sumu 10 eur dňa 15.08.2016. Žalobca sa listom zo dňa 16.06.2016 pokúsil o zmierne riešenie sporu so žalovaným. Faktúrami zo dňa 16.05.2016 a zo dňa 16.06.2016 si žalobca uplatnil u žalovaného zmluvnú pokutu vo výške 662,40 eur (každou z faktúr), pričom splatnosť bola vo faktúrach určená na 26.05.2016 a na 26.06.2016. Proti žalovanému sa dňa 05.12.2016 na návrh žalobcu začalo rozhodcovské konanie pred Slovenským arbitrážnym súdom o zaplatenie 20 193,20 eur. Žalovaný oznámil rozhodcovskému súdu, že popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy. Žalovaný bol od mája 2015 do novembra 2015 evidovaný ako poberateľ nemocenskej dávky materské. Nárok mu vznikol 05.05.2015 a trval do 16.11.2015. Žalovaný bol od 02.03.2007 do 15.03.2016 evidovaný v živnostenskom registri ako podnikateľ s predmetní činnosti: maloobchod

v rozsahu voľnej živnosti, veľkoobchod v rozsahu voľnej živnosti, sprostredkovanie obchodu v rozsahu voľnej živnosti, sprostredkovanie výroby, montáž priečok a zavesených podhládov suchou technológiou z hromadne vyrábaných dielcov, vykonávanie tenkostenných omietok stierkovaním, obkladanie stien z hotových umelohmotných a drevených profilov, obkladanie stien suchým spôsobom, maliarske a natieračské práce, sklenárske práce, kladenie zámkovej dlažby. Žalovaný k žiadosti o úver pripojil výpis z účtu vedeného vo T. a.s. číslo Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, súhlas s poukázaním finančných prostriedkov na uvedený účet, potvrdenie o výške daňovej povinnosti SZČO z 10.09.2015, faktúry a k ním prislúchajúce pokladničné doklady vystavené žalovaným ako dodávateľom - zo dňa 30.06.2015 (na stavebné práce), zo dňa 31.07.2015 (na stavebné práce), zo dňa 31.08.2015 (na stavebné práce), zo dňa 08.09.2015 (na stavebné práce) a Zmluvu o bežnom účte a balíku produktov a služieb A. R. zo dňa 26.03.2013 týkajúcu sa bežného účtu žalovaného číslo XXXXXXXXXXX/XXXX. Žalovaný na pojednávaní vypovedal, že o úver požiadaval, lebo bol vo finančnej tiesni. Bol živnostník, preto mu bolo oznámené, že má predložiť potrebné doklady. V tom čase mal ťažko chorého syna. Žiadosť podpísal v R., potom mu povedali, že bude potrebovať nejaké ďalšie papiere a mal sa dostaviť do U. za pánom, ktorý už mal papiere nachystané. Tie mu len ukázal v aute a on ich podpísal. Vo svojom psychickom rozpoložení nerozumel tomu, čo podpisuje. Podpis zmluvy riešil niekto iný ako pán z R., lebo ten odchádzal na dovolenku. V osobnom aute v U. nad U. s ním bola iná osoba ako v R.. Žalovaný uviedol, že bol v domnení, že zmluvu „berie“ na súkromné účely. Obe listiny - žiadosť o úver aj zmluva boli podpisované v jeden deň. O možnosti uzavrieť pôžičku sa dozvedel z internetu, kde sa dozvedel, že pôžičky dávajú na živnostenský list. Aj mu niekto telefonoval, či nemá záujem o poskytnutie úveru. Povedali mu, že ak chce úver, môže dobehnúť do PROFÍ CREDITU. On povedal, že nepotrebuje. Keď bol v R., náhodou videl reklamu na žalobcu. Na základe toho išiel do kancelárie, kde mu pán, ktorý tam bol, povedal, že potrebuje výpis z daňového úradu za rok 2014. 11.09.2015 už išiel žalovaný do R. s tlačivom. Pýtali od neho živnostenský list. So sebou mal ešte občiansky preukaz. Človek v kancelárii vypísal žiadosť o úver a žalovanému ju dal podpísať. Údaje vypisoval sám, nič sa nepýtal. Žalovaný povedal len, že potrebuje úver a bolo mu jedno, koľko dostane. S tým človekom sa bavili len o dovolenke, on toho mal veľa. Po vypísaní žiadosti žalovaný žiadosť podpísal a išiel domov, ten pán mu povedal, že mu budú volať. Nepamätá si, či žiadosť aj prečítal, nešiel si, čo je na nej uvedené. Asi doložil aj faktúry, ale s odstupom času si na to nepamätá. Povedal mu, aby doniesol aj druhý výpis z účtu, to ale dokladal až

pánovi v aute, keď podpisoval žiadosť, tak ho nepredkladal. Rozpor vo svojich tvrdeniach, že bol na materskej dovolenke, pričom ale predkladal faktúry vystavené práve v tom období, kedy bol na materskej dovolenke, vysvetlil tým, že asi išlo o skoršiu prácu. Faktúry automaticky vystavoval iba kvôli tomu, aby dokladoval príjem. Vyplatené boli, nepamätá si kedy. Bolo mu povedané, aby doložil faktúry a on urobil všetko preto, aby ich doložil. Splátky žalobcovi splácal zo súkromného účtu.

V čase podnikania „asi“ nevedol účtovníctvo alebo daňovú evidenciu, len si zapisoval faktúry. Na podnikanie nepoužíval žiaden účet, používal súkromný účet. Peniaze od žalobcu mu prišli do T. na rovnaký účet, na aký mu chodili peniaze z faktúr. Peniaze minul na živobytie, lieky, rehabilitácie, lekárov. On išiel požiadať o úver ako nepodnikateľ, len dokladal živnosť, aby získal úver. Žalobcovi nevrátil ani sumu 4 000 eur, lebo nemal z čoho. Nepamätá si, či oznámil zástupcovi žalobcu, že bol na materskej dovolenke, či mu oznámil, že predložené faktúry nezodpovedajú skutočnosti. Pri prvom stretnutí v kancelárii v R. boli požadované občiansky preukaz a výpis z daňového úradu. Nevie, kedy odovzdával zástupcovi žalobcu faktúry. Pri telefonáte, že má prísť do U., mu oznámili, že má priniesť výpis z T.. Neoznamoval, že má viac súkromných účtov. Nepamätá si, či si prečítal žiadosť o úver, kým ju podpísal, myslí si, že nie. On veril tomu pánovi, že podpisuje žiadosť o úver na svoje meno a pre seba. Zástupca žalobcu, s ktorým žiadosť podpisoval, sa volá U.. (v skutočnosti U., pozn. súdu) Nepamätá si meno osoby, s ktorou sa stretol

v U.. Zmluvu o úvere si neprečítal. Nepamätá si, či mu osoba, s ktorou ju podpisoval, bránila v prečítaní. Tomu pánovi dôveroval, bol vo finančnej tiesni a nemal inú možnosť. Nepamätá si, kedy vykonával rekonštrukčné práce v MŠ v R., či doručoval odberateľovi faktúry. Zmluvu o úvere čítal, až keď prišla žaloba. Žalobcu sa snažil skontaktovať, ale nedostal žiadnu odpoveď. Po uzavretí zmluvy jej obsah nenamietal, ani nepodával sťažnosť. Nepamätá si, kedy obdržal zmluvu o úvere. V čase, keď žiadal o úver, mal záväzky a podližnosti u iných subjektov. U týchto subjektov mu schválili úver cez internet. Aj v čase výsluchu mal iné záväzky zo zmlúv o úvere voči inému veriteľovi, exekúcie sa proti nemu nevedli žiadne. Všetky tri zmluvy boli o spotrebiteľskom úvere

a všetky uzatváral pred uzavretím zmluvy so žalobcom. Svedok G. U. vypovedal, že bol obchodným zástupcom žalobcu, a to od roku 2011 do roku 2018. Činnosť vykonával aj v R., na Q. H. X. 5. Sprostredkoval uzavretie stoviek zmlúv. Uzatváral buď zmluvy spotrebiteľské, alebo zmluvy pre živnostníkov. Boli tam aj s.r.o. - čky. Klienti chodili buď na základe inzercie, alebo dostali na nich kontakt od žalobcu. Na žalovaného si nepamätá. Štandardizovaný postup rokovania s klientom mali stanovený. Klientov delil na živnostníkov a zamestnancov. Pre zamestnancov mal pripravenú inú zmluvu a pre živnostníkov inú zmluvu. Nemohlo sa stať, že by prišiel niekto, kto by bol živnostník a uzavrel by zmluvu, ktorá bola určená pre zamestnancov. Ak prišiel živnostník, vždy uzatváral ten istý typ zmluvy so žalobcom. Živnostník musel dať daňové priznanie, potvrdenie o jeho podaní, niekedy stačili faktúry, niekedy musel predložiť aj tri výpisy z účtu. On klientovi povedal, čo má priniesť. Okrem toho to bol občiansky preukaz a živnostenský list. Listiny preskenoval, nahodil do systému a odoslal žalobcovi na schválenie. Žiadosti

o poskytnutie úveru vypisoval on s klientom. Vychádzal pritom z údajov v listinách, ktoré klient predložil, bod po bode s klientom prešiel. Robil tak s každým klientom. Pýtal sa, na čo klienti úver potrebujú, účel sa písal aj do žiadosti, ale on si ho nepreveroval. Žiadosť, ktorá sa nachádza v spise, spisoval on. Nepamätá si, na základe čoho bol vyznačený jeden zo štyroch účelov čerpania úveru, túto časť vypisoval on. Od odoslania žiadosti po uzavretie zmluvy to trvalo dva až päť dní, niekedy to bolo aj v ten istý deň. Zmluvy sa podpisovali u neho

v kancelárii, alebo sa s klientom niekde stretli. Výnimočne zmluvu podpisovala jeho manželka, asi sa nemohlo stať, že by ju podpisoval za žalobcu niekto iný ako on. S iným pánom nemohla byť podpísaná. On údaje klientov neoveroval, na to bol niekto iný. Iné doklady, napríklad účtovné knihy, od klientov nepýtal. Kým svedok vykonával činnosť obchodného zástupcu pre žalobcu, nestalo sa, že by živnostník uzavrel zmluvu ako spotrebiteľ, nedalo sa to. Klienti mali možnosť zmluvy o úvere si v pokoji prečítať, oboznámiť sa s nimi. Svedok si nepamätal, či v septembri 2015 bol na dovolenke. Po vyplnení žiadosti o úver ju dával klientovi na podpis, klient mal možnosť sa s ňou oboznámiť. Svedok nepoznal podmienky, ktoré žalobca skúmal pri posudzovaní žiadosti o úver. Ako obchodný zástupca bol školený, ako postupovať pri uzatváraní zmlúv. Nemohlo to byť tak, že by žalobca žiadal 4 000 eur a v zmluve by bolo uvedených 13 000 eur. Občiansky preukaz pýtal na overenie totožnosti. Na okolnosti podpisu žiadosti zo dňa 11.09.2015 si svedok nepamätal. Všetky údaje v žiadosti určite sedeli s údajmi v dokladoch. Zmluvu svedok vidieť musel, musel ju vytlačiť a podpisovať. Svedok si nepamätal, že by žalovaný podpisoval zmluvu na pumpe v U. nad U.. Súd prvej inštancie uviedol, že nevykonal navrhnutý dôkaz výsluch svedka D. U., ktorému mal žalovaný podpísať zmluvu

o úvere a odovzdať mu ju, pretože výsluch tohto svedka by bol vzhľadom na ostatné vykonané dôkazy nadbytočný. Ak tento svedok len dal zmluvu žalovanému na podpis a podpísanú zmluvu od neho prevzal bez toho, aby akokoľvek zasahoval do jej obsahu, či do právnych vzťahov žalobcu a žalovaného (ak bol len akýmsi kuriérom zmluvy), potom jeho výsluch potrebný nie je. Napokon, skutkové tvrdenia týkajúce sa samotného podpisu zmluvy (že k nemu došlo v skutočnosti v U. nad U. a že za žalobcu pri podpise zmluvy o úvere nekonal svedok U., ale iná osoba mužského pohlavia, pričom žalovaný zmluvu o úvere len v rýchllosti podpísal bez toho, aby jej obsah s touto osobou akokoľvek riešil) žalobca nepopiera a v konaní nie sú sporné.

1.3 Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 261 ods. 1, ods. 6 písm. d/, § 261 ods. 8, § 266 ods. 1,3,5, § 497, § 499, § 504, § 506 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 6, § 54 ods. 1,2, § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 1,2,7, § 11 písm. b/, d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o úvere, že žalobca žalovanému poskytol sumu 4 000 eur a že žalovaný z tejto sumy vrátil 1 666 eur. Nesporné je aj, že postup po uzavretí zmluvy mal dve fázy - jedna sa uskutočnila v kancelárii svedka U. a išlo o prípravu a podpis žiadosti o úver a druhá sa uskutočnila v U. nad U. na benzínovej pumpe a išlo o samotný podpis zmluvy o úvere žalovaným. Spor nie je ani o tom, že v zmluve je uvedené, že úver sa uzatvára na podnikateľské účely žalovaného. Podstata sporu spočíva v tom, že toto tvrdenie uvedené v zmluve nie je pravdivé a skutočnou vôľou strán bolo nie uzavrieť zmluvu obchodnú, ale uzavrieť zmluvu o spotrebiteľskom úvere (čo tvrdí žalovaný a čo žalobca popiera). Posúdenie charakteru zmluvy (či ide o zmluvu spotrebiteľskú alebo nie) má podstatný význam pre právne posúdenie tohto sporu. Preto túto otázku musel súd prvej inštancie riešiť ako predbežnú otázku. Právny vzťah medzi stranami vznikol na podklade zmluvy o úvere, a preto sa naň budú aplikovať všeobecné ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka o zmluve o úvere. V prípade, ak by ich právny vzťah vznikol na podklade spotrebiteľskej zmluvy, bolo by nevyhnutné aplikovať naň aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a aj osobitné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca tvrdil, že právny vzťah medzi ním a žalovaným je výlučne obchodnoprávny, pretože zmluvu uzavreli v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, pričom žalovaný výslovne uviedol v žiadosti, že úver žiada na podnikateľské účely a aj v zmluve potvrdil, že ide o úver poskytnutý na zabezpečenie jeho podnikania. Žalovaný tvrdí, že jeho skutočnou vôľou nebolo uzavrieť zmluvu o „podnikateľskom“ úvere, ale mal v úmysle žiadať o peňažné prostriedky na uspokojovanie svojich bežných finančných potrieb. Skutočnosť, že prostriedky majú byť použité na výkon podnikania uviedol do žiadosti a do zmluvy výlučne veriteľ a on ak chcel peňažné prostriedky z úveru získať, musel žiadať a zmluvu podpísať tak, ako mu bola predložená. Súd teda musel posúdiť, či bolo alebo nebolo skutočnou vôľou zmluvných strán uzavrieť zmluvu v rámci predmetu podnikateľskej činnosti oboch zmluvných strán. Súd sa pritom neuspokojil len s konštatovaním v žiadosti o poskytnutie úveru a v samotnej úverovej zmluve, ale skutočnú vôľu strán skúmal vykonaným dokazovaním, pričom vychádzal najmä z výpovede vypočutého svedka U., ktorý bol v rozhodnom čase obchodným zástupcom žalobcu (finančným agentom) a ktorý žiadať o poskytnutie úveru fyzicky vypíňal. Súd okrem všeobecných ustanovení o vôli pri právnych úkonoch a jej prejave aplikoval najmä osobitné ustanovenie § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon. Svedok U. uviedol, že bolo obvyklou praxou, že klientom, ktorí žiadali o sprostredkovanie poskytnutia úveru, ponúkol na podpis jednu z dvoch verzií žiadostí o poskytnutie úveru. Jednu predkladal podnikateľom (živnostníkom) a druhú zamestnancom. Podľa jeho výpovede sa nemohlo stať, že by živnostník uzavrel takú verziu zmluvy, ktorá bola určená pre zamestnancov. Z uvedeného teda vyplýva, že žalovaný nemal žiadnu možnosť uzavrieť iný typ zmluvy, ako mu na podpis predložil žalobca. Hoci by teda skutočnou vôľou žalovaného bolo neuzavrieť zmluvu v rámci predmetu svojho podnikania, aj tak by mu bola predložená na podpis taká verzia zmluvy, ktorá bola určená pre podnikateľské úvery. Svedok U., konajúc za žalobcu

ako veriteľa, teda ani neponúkol žalobcovi, ktorý bol v tom čase podnikateľom (živnostníkom), možnosť uzavrieť zmluvu o úvere ako zmluvu spotrebiteľskú. Tým bola a priori len z toho titulu, že žalovaný bol podnikateľ, bez posúdenia, či

v skutočnosti je jeho úmyslom uzavrieť zmluvu na svoje podnikateľské účely, vylúčená

v právnom vzťahu so žalobcom vzniknutosťou z uzavretej zmluvy o úvere aplikácia ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. Z praxe, ktorú žalobca zaviedol (každému živnostníkovi bez ohľadu na to, na aký účel žiada úver, predkladal rovnakú žiadosť o poskytnutie úveru a rovnaký typ úverovej zmluvy, ktorý vylučoval použitie ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z.) vyplýva, že mal úmysel obchádzať zákon č. 129/2010 Z.z. Nepriamo tento záver podporuje aj tá skutočnosť, že formuláre žiadostí o poskytnutie úveru vyplňal vždy zástupca žalobcu

a nevyplňali ich samotní klienti. Bol to on, kto urobil rozhodnutie, ktorý zo štyroch predtlačných účelov čerpania úveru bude v žiadosti zaškrtnutý. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by veriteľ nemal v úmysle pri uzatváraní zmlúv s dlžníkmi, ktorí boli živnostníci, obchádzať zákon č. 129/2010 Z.z. (dôkazné bremeno má podľa § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z.z. veriteľ). Ak by taký úmysel nemal, je logické očakávať, že pri stovkách zmlúv, ktorých uzavretie sprostredkoval svedok U., by sa našla aspoň jediná, ktorú by živnostník neuzatváral na účely svojho podnikania, ale na nepodnikateľské účely. Svedok U. to však vylúčil. Žalobca sa síce bráni tým, že žalovaný mal možnosť si prečítať text žiadosti o poskytnutie úveru i úverovej zmluvy a napriek tomu ich podpísal, hoci obsahovali ustanovenia o účele úveru na podnikateľské účely, na druhej strane ale nepreukázal, že by žalobca mal aj inú možnosť (z vykonaného dokazovania naopak vyplýva, že inú možnosť ani nemal, ak chcel prostriedky z ponúkaného úveru získať). Z ničoho pritom nevyplýva, že by žalobca, respektíve finančný agent konajúci v mene a na účet žalobcu, žalovaného upozornil na dôsledky takého vyhlásenia, najmä na vylúčenie aplikácie ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z., čo bolo významne v prospech žalobcu a významne v neprospech žalovaného. Skutočnosť, že zmluva uzavretá medzi stranami dňa 11.09.2015 nemala v skutočnosti obchodnoprávny charakter, ale mala charakter spotrebiteľský, nepriamo vyplýva aj z toho, že nebolo preukázané, že by žalobca akokoľvek zisťoval skutočný účel použitia finančných prostriedkov žalovaným. Ak by bol konal s riadnou odbornou starostlivosťou, je logické očakávať, že by skúmal, aké investície chce dlžník realizovať s finančnými prostriedkami, ktoré mu ako veriteľ požičiava. Je logické očakávať, že si veriteľ preverí návratnosť svojej investície vykonanej prostredníctvom poskytnutia úveru dlžníkovi. Žiadna zo strán pritom netvrdí, že by žalobca vyžadoval od žalovaného aspoň tvrdenie, ak už nie preukázanie, aké konkrétne investície chce s požičanými peniazmi pri svojej podnikateľskej činnosti realizovať. Nevyžadoval predloženie žiadneho podnikateľského plánu, žiadne analýzy. Nezisťoval ani skutočný finančný a hospodársky stav žalovaného v čase uzatvárania zmluvy, ktorý by bol mohol zistiť len z účtovníctva alebo daňovej evidencie. Hoci mu žiaden právny predpis výslovne neukladá povinnosť tieto skutočnosti zisťovať, bolo rozumné očakávať, že tak urobí, ak chce minimalizovať riziko a dosiahnuť z uzavretej zmluvy o úvere zisk (čo je účelom jeho podnikateľskej činnosti). Celkom bez významu nie je ani tvrdenie žalovaného, že v tom čase bol z dôvodu nepriaznivej rodinnej situácie vo finančnej tiesni a bolo mu jedno, akú zmluvu podpíše. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že v tom čase poberal dávku sociálneho zabezpečenia - materské. To podporuje jeho verziu o finančnej núdzi v čase uzatvárania zmluvy a odôvodňuje jeho menej obozretné správanie pri uzatváraní zmluvy.

Z uvedených dôvodov, po ich posúdení nielen jednotlivo, ale najmä vo vzájomných súvislostiach, sa v súlade s § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva uzavretá medzi stranami dňa 11.09.2015 považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Zmluva

o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať náležitosti uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Predložená zmluva také náležitosti nemá. Chýba v nej najmenej uvedenie úrokovej sadzby, uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov, uvedenie priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov, ale aj ďalšie náležitosti uvedené v citovanom ustanovení. Súd nepovažuje za nevyhnutné všetky chýbajúce náležitosti vymenúvať, pretože už neuvedenie týchto troch náležitostí má za následok, že úver sa považuje za bezúročný

a bez poplatkov. Žalobcovi na jeho podklade vznikol teda len nárok na vrátenie poskytnutej istiny 4 000 eur zníženej o zaplatenú sumu 1 666 eur, teda na vrátenie sumy 2 334 eur. Nárok na vrátenie odplaty 9 248 eur (úroku) mu nevznikol. Keďže v zmluve bolo dohodnuté, že dlžník je povinný úver vrátiť v splátkach po 276 eur, bol povinný (pre bezúročnosť

a bezpoplatkovosť úveru) túto sumu vrátiť v 15 splátkach, z ktorých prvých 14 splátok by bolo po 276 eur a posledná pätnásta splátka by bola 136 eur. Splatnosť pätnástej splátky,

a teda aj splatnosť celého dlhu zo zmluvy by nastala 31.12.2016. Žalobca si teda už 01.01.2017 mohol uplatniť celý nárok zo zmluvy o úvere na súde. Dňa 01.01.2017 teda začala plynúť v právnom vzťahu medzi stranami premlčacia doba. Dĺžka premlčacej doby je

v právnom vzťahu medzi stranami trojročná, keď súd prvej inštancie vychádzal z ustanovenia § 101 OZ; začala plynúť 01.01.2017, uplynula 01.01.2020. Žaloba bola podaná dňa 23.06.2020, teda až po uplynutí premlčacej doby. S poukazom na § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní a nie ustanovenia Obchodného zákonníka, hoci by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Z vykonaného dokazovania totiž vyplynulo, že žalovaný mal v právnom vzťahu so žalobcom v skutočnosti postavenie spotrebiteľa. Keďže žalovaný vzniesol námietku premlčania, súd prvej inštancie konštatoval, že premlčané právo nie je možné veriteľovi priznať, a s poukazom na § 100 ods. 1 OZ žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalobcovi totiž nie je možné priznať

z dôvodu premlčania nielen uplatnenú istinu s príslušenstvom, ale ani zmluvnú pokutu, pretože aj v tejto časti je uplatnený nárok premlčaný. Podľa predložených faktúr nastala splatnosť zmluvných pokút 26.05.2016 a 26.06.2016, premlčacia doba vo vzťahu k týmto nárokom uplynula 26.05.2018 a 26.06.2019 a žaloba bola podaná až 23.06.2020. Okolnosti týkajúce sa rozhodcovského konania na Slovenskom arbitrážnom súde, na ktoré konanie žalovaný poukázal, nie sú právne podstatné. Uvedené rozhodcovské konanie totiž bolo ex lege skončené a nepredstavuje prekážku veci začatej, ani prekážku veci rozhodnutej pre toto konanie. Podstatné nie je ani aký nárok (v akej výške) si v rozhodcovskom konaní žalobca uplatnil. Tvrdenie žalobcu, že žalovaný po celý čas vystupoval pred žalobcom ako podnikateľ a k poukazu na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-464/01 súd uvádza, že bol to práve žalobca ako veriteľ, ktorý vytvoril situáciu, že žalovaný nemohol pred ním vystupovať ako spotrebiteľ. Nekonal v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ. Obchodná prax, ktorú vytvoril, neumožňovala žiadnemu živnostníkovi, aby s ním mohol uzavrieť zmluvu ako spotrebiteľ, a to ani ak by takú vôľu prejavil. Uvedené vyplýva z tvrdení svedka U., ktorý uviedol, že nebolo nijako možné, aby osoba, ktorá mala živnostenské oprávnenie, uzavrela iný typ zmluvy, ako uzavrel so žalobcom žalovaný. Žalobca sa teda nemôže odvolávať na svoju dobrú vieru, pretože ju podľa záveru súdu vyplývajúceho z vykonaného dokazovania nemal. Tvrdenia žalovaného o spočívaní premlčacej doby od 30.11.2016 do 31.12.2016 nemajú pre posúdenie merita tohto sporu žiaden význam. Súd totiž plynutie premlčacej doby začal počítať až od 01.01.2017 a ani prípadné spočívanie premlčacej doby v čase, na ktorý poukazuje žalobca, by teda na uplynutie premlčacej doby nemalo vplyv. Tvrdenia týkajúce sa revolvingového úveru sú pre rozhodnutie bez právneho významu, pretože žalobca si neuplatňuje plnenie z titulu revolvingového úveru (hoci zmluva revolving umožňovala, v skutočnosti poskytnutý nebol). Ostatné tvrdenia strán súd prvej inštancie nepovažoval za podstatné pre rozhodnutie v tomto spore, preto sa nimi ani nezaoberal. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v spore plne procesne úspešný, preto mu proti neúspešnému žalobcovi priznal plný nárok na náhradu trov konania s tým, že o ich výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca.

V odvolaní namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že v konaní bolo obsahom listín preukázané, aký zmluvný vzťah sporové strany mienili založiť a aj uzatvorili. Súčasne bolo preukázané to, že žiadosť o úver bola vyplnená na základe údajov uvádzaných žalovaným, čo potvrdil svedok U.. Súd prvej inštancie nevzal do úvahy jeho výpoveď ako celok, a to predovšetkým pokiaľ ide

o preukázanie faktu o tom, že žiadosť o úver bola spísaná vždy so žiadateľom a on ako sprostredkovateľ vždy kontroloval a verifikoval údaje v žiadosti o úver spolu so žiadateľom. Žalovaný nepopieral postup pri vyplnení žiadosti, ako ho popísal svedok. Úvahu súdu, podľa ktorej fakt, že žalobca bližšie neskúmal podrobnosti o účele čerpania úveru, a preto je treba právny vzťah medzi stranami treba posudzovať ako spotrebiteľský, mal za neadekvátnu a bez opory v zákone. Účel čerpania úveru mu oznámil žalovaný, pričom v konaní nepredložil dôkaz svedčiaci o tom, že by údaje do žiadosti o úver neuvádzal on sám. Svedok U. vypovedal o tom, že údaje do žiadosti o úver si on sám nevytváral, ale vychádzal z toho, čo mu žiadateľ o úver oznámil. Súd prvej inštancie opomenul zohľadniť aj fakt, že od uzavretia úverovej zmluvy až do podania žaloby žalovaný netvrdil skutočnosti, ktorými by spochybňoval obsah zmluvy. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o právnej povahe zmluvného vzťahu je potom predčasné. V konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by žalovaný žiadal o iný úver ako úver podnikateľský. Skutočnosť, že podnikateľskému subjektu žalobca ponúkal len úver na podnikanie, nie je protiprávna, nejde o porušenie žiadneho zákonného ustanovenia a ani o dôkaz, že by úver medzi stranami mal byť spotrebiteľský. Z rozsudku nevyplýva žiadny legitímny dôvod pre postup a závery súdu prvej inštancie, ktorými tento absolútne nerešpektuje prejavenu vôľu zmluvných strán pri podaní žiadosti o úver a

uzavretí úverovej zmluvy. Tvrdenia o inej povahe úveru žalovaný začal produkovať až v súdnom konaní. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 3Cdo/81/2011 zo dňa 31.07.2012.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril tak, že s ním nesúhlasí. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Namietal včasnosť podaného odvolania žalobcu. Súd prvej inštancie dospel k objektívnemu záveru, za tým účelom bolo vykonané v konaní dokazovanie, kde súd zohľadňoval nielen tvrdenia žalobcu, ale aj tvrdenia žalovaného a ním predložené dôkazy. V odvolaní je prezentovaný pohľad žalobcu na rozhodnutie vo veci. Skutočnosť, aký zmluvný vzťah mienili sporové strany založiť, bola predmetom dokazovania, súd sa s týmto vysporiadal v celom rozsahu, nielen v rozsahu tvrdení zo strany žalobcu. Prečo boli písomnosti žalovaným podpísané, súd vyhodnotil, dostatočne sa nimi v odôvodnení rozsudku zaoberal. Na to, že vo veci ide o spotrebiteľský úver, žalovaný poukazoval aj v predchádzajúcom rozhodcovskom konaní v roku 2016. Úver si bral na osobnú spotrebu, nie na účel podnikania. V tom čase však mal živnostenské oprávnenie, uvedené žalobca potreboval iba na verifikáciu zdokladovania jeho príjmu zo živnosti. Svedok U. sa vo všeobecnosti vyjadril k postupom žalobcu, zaužívaným praktikám, konkrétne k danej veci neuviedol nič. Svedkom bolo potvrdené práve to, že ak by si chcel zobrať akýkoľvek úver, vždy by mu dal na podpis len tlačivá, ktoré v konaní predložil žalobca, teda v danej veci nebola žiadna možnosť výberu. Žalovaný preukázal, na aký účel

a prečo úver čerpal, že to nebolo na účely podnikania ani zamestnania, bol použitý len na súkromné účely. To, aké písomnosti mu na podpis žalobca predložil, je jeho vecou, on ich iba podpísal. Zdôraznil, že v rozhodnom čase bol na materskej dovolenke. Žalobca nepreukázal, že by medzi stranami malo ísť o nespotebiteľský charakter zmluvy, toto bolo na strane žalobcu preukázať.

4. Ďalšie písomné vyjadrenia podané neboli.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

6. Podľa § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu nariaďovať pojednávanie.

7. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

9. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP).

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Žalobca uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v nesprávnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP a v nesprávnom právnom závere súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

12. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

13. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Vychádzajúc z obsahu spisu, odôvodnenia napadnutého rozsudku i argumentácie strán v prvoinštančnom i odvolacom konaní, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu a dospel k správne právnemu záveru, vo vzťahu k čomu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vzťahujúceho sa k veci samej, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v prvoinštančnom konaní, s ktorým odôvodnením, sa odvolací súd v plnom rozsahu identifikuje (§ 387 ods. 2 CSP).

15. Súd prvej inštancie správne posúdil právny vzťah medzi stranami podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka a založil svoje zamietavé rozhodnutie na závere o premlčaní žalovaného nároku.

16. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

17. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) v znení účinnom ku dňu 11.09.2015 spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

19. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

20. Podľa § 2 písm. a/, b/ a d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 11.09.2015 (ďalej aj len zákon o spotrebiteľských úveroch) na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,

21. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že strany sporu síce uzavreli zmluvu o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, čo však nevylučuje možnosť a povinnosť súdu aplikovať na ten istý právny vzťah i ustanovenia spotrebiteľského práva slúžiace na ochranu spotrebiteľa, ak v konaní vyjde najavo spotrebiteľský charakter právneho vzťahu strán. Žalobca v konaní i v odvolaní namieta výlučne obchodnoprávny charakter právneho vzťahu medzi stranami, zatiaľ čo žalovaný tvrdil, že jeho skutočnou vôľou bolo získať peňažné prostriedky na uspokojenie svojich osobných životných potrieb.

22. Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej praxe (napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20Co/47/2018 zo dňa 12.07.2018, sp.zn. 18Co 58/2016 zo dňa 15.03.2017, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 4CoE/70/2013 zo dňa 28.03.2013 a ďalšie), v prípade pochybností, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, má dôkazné bremeno na preukázanie nespôbiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ). Existujúce pochybnosti je potrebné odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nespôbiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne - spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Bezpečným preukázaním nemôže byť len označenie účelu - podnikanie, pričom absentuje odpoveď na otázku, aký konkrétny súvis so zamestnaním dlžníka vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má. S prihliadnutím na možné zastieranie skutočného účelu zmluvy a s poukazom na interpretačné ustanovenie § 54 Občianskeho zákonníka je namieste pri pochybnostiach o obsahu zmluvy výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol v súdnej veci poskytnutý žalovanému ako dlžníkovi na výkon jeho podnikania, je na žalobcov (ako veriteľovi, dodávateľovi).

23. Na základe dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie možno konštatovať, že žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by úver žalovanému poskytol na výkon jeho podnikania, čo by vylučovalo spotrebiteľský charakter zmluvy. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že formuláre žiadostí o poskytnutie úveru vyplňal vždy zástupca žalobcu (i keď na základe údajov uvádzaných ústne klientami), nevyplňali ich samotní klienti, a to vrátane zaškrtnutia jedného zo štyroch predtlačných variant účelu čerpania úveru. Svedok U., ktorý za žalobcu zmluvu so žalovaným uzavrel, uviedol, že bolo obvyklou praxou, že klientom, ktorí žiadali o sprostredkovanie poskytnutia úveru, ponúkol na podpis jednu z dvoch verzií žiadostí o poskytnutie úveru. Jednu predkladal podnikateľom (živnostníkom) a druhú zamestnancom. Podľa jeho výpovede sa nemohlo stať, že by živnostník uzavrel takú verziu zmluvy, ktorá bola určená pre zamestnancov. Správny bol potom záver súdu prvej inštancie, že žalovaný, ak chcel získať peňažné prostriedky formou úveru od žalobcu, nemal žiadnu možnosť uzavrieť iný typ zmluvy, ako mu na podpis predložil žalobca (zmluvu o podnikateľskom úvere). I keby žalovaný nechcel uzavrieť zmluvu v rámci predmetu svojho podnikania (ako tvrdí i v súdnej veci), aj tak by mu bolo zo strany žalobcu umožnené uzavrieť len zmluvu o podnikateľskom úvere. Žalobca sa síce v konaní bráni tým, že žalovaný mal možnosť si prečítať text žiadosti o poskytnutie úveru i úverovej zmluvy a napriek tomu, že obsahovali ustanovenia o účele úveru na podnikateľské účely, ju podpísal, na druhej strane ale nepreukázal, že by žalovaný mal aj inú možnosť, ak chcel získať peňažné prostriedky formou úveru od žalobcu. Žalobca tiež v konaní nepreukázal žiadnym spôsobom, aký konkrétny súvis s podnikaním žalovaného uzavretie príslušnej zmluvy má, o to viac, že z dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že v čase uzavretia zmluvy bol žalovaný poberateľom dávky - materského. Žalobca ako veriteľ tak okrem svojho tvrdenia, že predmetný vzťah medzi stranami nie je vzťahom spotrebiteľským, nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by jeho tvrdenie preukazovali.

24. Postup súdu prvej inštancie a jeho závery vo veci nie sú v rozpore ani s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/81/2011, ktorého aplikácie sa žalobca v konaní domáha a v ktorom najvyšší súd konštatoval, že v prípade pochybností o obsahu právneho úkonu (§ 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka) súd na základe vykonaného dokazovania posúdi, aká bola skutočná vôľa strán v čase uzatvárania zmluvy s tým, že použitie zákonných výkladových pravidiel smeruje iba k tomu, aby obsah právneho úkonu vyjadreného slovami, ktorý urobili účastníci o vzájomnej dohode, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v čase ich zmluvného dojednanja.

25. Na základe uvedených skutočností odvolací súd má za to, že záveru súdu prvej inštancie o tom, že v danom prípade je namieste aplikovať na posúdenie právneho vzťahu medzi sporovými stranami zo zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 11.09.2015 právne predpisy na ochranu spotrebiteľa, niet čo vytknúť. V tomto kontexte potom súd prvej inštancie správne konštatoval, že predmetná zmluva nespĺňa náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť tohto úveru. Súd prvej inštancie tiež správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní práva (§ 100 ods. 1, § 101) a nie príslušné ustanovenia o premlčaní Obchodného zákonníka, ako to požadoval žalobca. Aj keď má úverová zmluva charakter absolútneho obchodu, na uvedené právne inštitúty je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie (§ 52 ods. 2 Občianskeho

zákonníka). Takéto pravidlo je ustálené i v aplikačnej praxi súdov, ktoré riešenie odobril Ústavný súd Slovenskej republiky už v uznesení zo dňa 19. júna 2013 č.k. I. ÚS 402/2013-10, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa. Vychádzajúc teda zo zistenia, že ak nárok bol uplatnený na súde dňa 23.06.2020; pri splatnosti poslednej, 15. splátky nesplateného zvyšku istiny úveru vo výške 2 334,- eur (s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru) dňom 31.12.2016, správne súd prvej inštancie považoval, za aplikácie príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, tento za premlčaný a žalobu správne v celom rozsahu zamietol.

26. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, pričom svoje rozhodnutie zrozumiteľne a jasne odôvodnil.

27. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

28. Odvolací súd rozhodol i o trovách odvolacieho konania.

28.1 Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

28.2 Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

28.3 Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

28.4 Keďže žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, patril by mu podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % . Z obsahu spisu však vyplýva, že žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, ani si žiadne neuplatnil, a preto mu odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo

zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovoľaťel domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).